

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupen opatrovnici JUDr. Radanou Schreiberovou, advokátkou se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 A 146/2010 – 85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna opatrovnici JUDr. Radaně Schreiberové, advokátce, **s e u r č u j e** částkou 968 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 A 146/2010 – 85, zamítl Městský soud v Praze žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 3. 6. 2010, č. j. CPPH-10850/ČJ-2010-004003, kterým bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob (dále jen „dohoda“). Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatel nevedl žádné skutečnosti, které by prokazovaly dopad napadeného správního rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život. Nemůže proto úspěšně namítat, že se krajské ředitelství s touto otázkou nevypořádal. Podmínky pro zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců byly splněny a ani dohoda nestanoví překážky, které by bránily vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vydání stěžovatele na Ukrajinu. Pokud v odůvodnění rozhodnutí krajské ředitelství poukázalo na to, že v daném případě byly naplněny podmínky pro zajištění, které jsou stanoveny v ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, tyto okolnosti nelze hodnotit jako okolnosti způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Byť stěžovatel nebyl zajištěn z důvodu stanoveného v § 124 zákona

o pobytu cizinců, tj. za účelem správního vyhoštění, okolnosti, které byly k jeho osobě zjištěny, mohlo krajské ředitelství zhodnotit i z hlediska zajištění za účelem předání podle dohody. Napadené správní rozhodnutí sice neobsahuje citaci jednotlivých článků dohody, avšak pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí je rozhodující, že stěžovatel je státním občanem Ukrajiny a že bylo prokazatelně zjištěno, že na území České republiky pobývá nedovoleně. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní důvody, které by měly vést k závěru, že na něho dohoda nedopadá.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že v podání ze dne 30. 6. 2011 upozornil na dva důvody nezákonnosti usnesení městského soudu. První důvod spočívá v tom, že rozhodnutí o zajištění stěžovatele bylo vydáno v extrémně krátké lhůtě, což je v rozporu s ust. § 2 odst. 3 a § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 3. 6. 2010 bylo ve 2:45 h zahájeno řízení a ve 3:45 h bylo vydáno rozhodnutí o zajištění a předáno stěžovateli. V rozsahu jedné hodiny v noci nemůže být nikdo objektivně schopen účinně hájit svá práva a oprávněné zájmy. Další vadou řízení, která způsobuje nezákonnost napadeného správního rozhodnutí, je nesprávné označení mezinárodní smlouvy, na základě které měl být stěžovatel předán, v jeho výrokové části. Mezinárodní smlouva je označena dnem jejího uveřejnění 18. 12. 2007 a číslem L332/48. Pod takovým číslem ale dohoda zveřejněna ani označena není. S uvedenými námitkami se však městský soud v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal, čímž jednak nesprávně právně posoudil otázku (ne)zákonnosti správního rozhodnutí o zajištění stěžovatele a dále tím došlo k vadě řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen správní řád takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Vedle toho došlo i k jiné vadě řízení před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť městský soud se nevypořádal s uvedenými žalobními námitkami ohledně nezákonnosti správního rozhodnutí. Tím, že se městský soud neztotožnil s uvedenými námitkami, rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. S ohledem na tuto skutečnost lze tedy i napadený rozsudek považovat za nezákonný. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní vzhledem k uplatněným stížným námitkám považuje za potřebné shrnout předchozí průběh řízení. Žaloba proti rozhodnutí o zajištění stěžovatele byla městskému soudu doručena dne 29. 6. 2010. Současně stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků. Městský soud usnesením ze dne 14. 9. 2010, č. j. 6 A 146/2010 – 24, tuto žádost zamítl s tím, že ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. je návrhem, který zjevně nemůže být úspěšný, protože stěžovatel nevyčerpал řádné opravné prostředky jak vyžaduje ust. § 5 s. ř. s. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, ve které označil závěry o zjevné neúspěšnosti žaloby za nesprávné, protože proti rozhodnutí o zajištění za účelem předání není odvolání přípustné. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 9/2011 – 64, napadené usnesení zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Následně městský soud rozhodl napadeným rozsudkem o osvobození od soudních poplatků a zamítnutí žaloby.

Namítá-li stěžovatel, že se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nezabýval námitkami nezákonnosti správního rozhodnutí, které uvedl v podání ze dne 30. 6. 2011, je nutno zdůraznit, že toto podání bylo doplněním kasační stížnosti proti usnesení o neosvobození stěžovatele od soudních poplatků, jak ostatně stěžovatel výslovně v kasační stížnosti uvedl. Soud

pokračování

se musí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat se všemi žalobními námitkami (viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Žalobními námitkami jsou ovšem pouze námitky obsažené v žalobě, případně v jejím doplnění. Soudy totiž přezkoumávají napadené správní rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. Doplnění kasační stížnosti ovšem nelze považovat za doplnění žaloby, neboť řízení o kasační stížnosti nelze směřovat s řízením o žalobě. Městský soud byl tedy povinen zabývat se pouze námitkami uplatněnými v žalobě, která doplněna nebyla. V žalobě však stěžovatel nenamítal, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v krátké lhůtě a v době, kdy nebyl schopen účinně hájit svá práva a oprávněné zájmy, ani že výrok rozhodnutí obsahuje nesprávné označení mezinárodní smlouvy. Námitka porušení ust. § 2 a § 3 správního řádu je v žalobě formulována pouze obecně a městský soud se s žalobními námitkami v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal přezkoumatelným způsobem. Stížní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je proto nedůvodná. Další stížní námitky stěžovatel odvozuje z toho, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkami uvedenými v doplnění kasační stížnosti. Protože, jak bylo uvedeno, neměl městský soud povinnost se těmito námitkami zabývat, nemohou být důvodné ani tyto stížní námitky.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

V řízení byla stěžovateli z důvodu neznámého pobytu ustanovena jako opatrovnící advokátka JUDr. Radana Schreiberová, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o její odměně za výkon této funkce a náhradě hotových výdajů. Podle ust. § 7 bod 1., § 9 odst. 5, a § 11 odst. 1 písm. d) a f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jí byla určena odměna v částce 500 Kč (1 úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé) a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem 800 Kč. Jelikož ustanovená opatrovnice je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, která činí 21 % z částky 800 Kč, tj. 168 Kč. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného opatrovníka tak činí 968 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 12. prosince 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu